

[Indenrigsministeren.]

føre en bedre udjævning af kommunernes beskatningsniveauer, men blot en anden gruppering af kommunerne, idet visse af disse tilskudsmodtagende kommuner vil få beskatningsniveauer eller skattetryk, der ligger langt under landsgennemsnittet og også langt under de nuværende beskatningsniveauer i de bedst stillede kommuner. Som eksempel kan nævnes, at Gentofte, der i dag har det laveste beskatningsniveau, ligger på knap 9 pct., mens en række kommuner efter det socialdemokratiske forslag vil få et beskatningsniveau på under det halve af de 9 pct., såfremt statstilskud anvendes til nedsettelse af den kommunale beskatning.

Der er yderligere den hage ved en ordning med fuld kompensation for manglende skattegrundlag, at interessen for en effektiv ligning måske ikke er så stor, som den burde være.

Det foreliggende lovforslag om kommunal udligning afviger derfor på væsentlige punkter fra det socialdemokratiske forslag om et skattegrundlagstilskud til kommunerne, sely om baggrunden for lovforslaget også har været et ønske om at skabe en større udligning i den kommunale beskatning. Lovforslaget må ses i sammenhæng med den første etape af byrdefordelingsreformen, der blev gennemført i fjor med loven om generelle tilskud til kommunerne. Virkningerne af denne lov blev en ret væsentlig indsnævring af spredningen i de kommunale beskatningsniveauer i forhold til tidligere, men bl. a. på grund af den stærke stigning i kommunernes udgifter fra 1969-70 til 1970-71, der navnlig hænger sammen med den ændrede kommuneinddeling og forhøjelsen af personfradragene ved indførelse af kilde-skatten, fik loven ikke helt den ønskede udlignende virkning på den kommunale beskatning.

Hovedtanken i udligningsordningen efter det fremsatte lovforslag er, at der gennem lovgivningen sker en vis omfordeling af kommunernes beskatningsgrundlag. Teknisk er det udformet således, at kommuner med et beskatningsgrundlag over landsgennemsnittet yder et bidrag til kommuner med et beskatningsgrundlag, der er mindre end det gennemsnitlige. For de bidragydende kommuner er beløbet fastsat til 25 pct. af den del af beskatningsgrundlaget,

der overstiger landsgennemsnittet, multipliceret med det gennemsnitlige beskatningsniveau for samtlige kommuner. For de modtagende kommuner udgør bidraget 35 pct. af det manglende beskatningsgrundlag opgjort på samme måde. Staten skal så betale forskellen mellem dette og de kommunale bidrag.

Denne ordning har, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, en betydelig udlignende virkning i beskatningen, idet 248 kommuner mod 222 efter den nugældende ordning vil få et beskatningsniveau på mellem 12 og 18 pct. Efter det socialdemokratiske forslag vil kun 169 kommuner ligge inden for dette interval.

Til at tilvejebringe denne udligning vil der endvidere kræves forholdsvis beskedne beløb sammenlignet med det socialdemokratiske forslag, idet bidragene til de dårligst stillede kommuner er beregnet til 335 mill. kr. i 1971-72, fordelt med 96 mill. kr. fra staten og 239 mill. kr. fra de velstillede kommuner.

Lovforslaget har yderligere den fordel, at det ikke har en uheldig virkning på den kommunale skatteligning, fordi der ikke ydes fuld kompensation for det manglende skattegrundlag.

Endelig kan der være grund til at nævne, at ordningen er automatisk i den forstand, at forskydninger i en kommunes beskatningsgrundlag automatisk vil give sig udslag i det bidrag, der skal ydes eller modtages, ligesom ændringer i den samlede kommunale skattedeudskrivning også vil medføre ændring af bidragene.

Med hensyn til forslaget om en analyse af kommunernes udgifter med henblik på en tilskudsordning vedrørende lovbundne opgaver vil jeg gerne fremføre, at regeringen finder en sådan undersøgelse rimelig på det af forslagsstillerne nævnte tidspunkt, nemlig når opgavefordelingen mellem staten og kommunerne og mellem kommunerne indbyrdes er endelig fastlagt.

Derimod er jeg ikke på forhånd sikker på, at en sådan analyse bør medføre en tilskudsordning, specielt for så vidt angår de lovbundne opgaver. Forslagsstillerne har fremhævet, at visse opgaver, som det i henhold til lovgivningen pålægges kommunerne at udføre, især hviler tungt på kommuner med mange børn og med mange unge. Holdbarheden af denne påstand er ikke helt uomtviv-